

ΣΥΝΟΔΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ

ΙΓ' ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΕΝΤΕΤΑ ΛΑΜΕΝΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ ΔΙΑ ΘΕΜΑΤΑ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

ΝΕΟΝ ΠΡΟΚΟΠΙΟΝ ΕΥΒΟΙΑΣ (29.10-2.11.2001)

ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ

Ἡ ΙΓ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη Ἐντεταλμένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ Ἱερῶν Μητροπόλεων διὰ θέματα Αἵρέσεων καὶ Παραθρησκείας, πραγματοποιήθηκε, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστοδούλου, στὸ Ἱερὸ Προσκύνημα τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσσου στὸ Ν. Προκόπι Εὐβοίας, τῆς Ἱ. Μ. Χαλκίδος καὶ ὑπὸ τὴν προεδρία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου κ. Σπυρίδωνος, Προέδρου τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν αἵρέσεων, ἀπὸ 29.10 ἕως 2.11.2001, μὲ γενικὸ θέμα «Ἕτοιμοι πρὸς ἀπολογία πάντι τῷ αἰτοῦντι ἡμᾶς λόγον περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος» καὶ μὲ ποιμαντικὴ εὐθύνη καὶ ἀγωνία ἀσχολήθηκε ἰδιαίτερα μὲ τὰ κινήματα τῶν Πεντηκοστιανῶν καὶ τῶν Νεοειδωλολατρῶν.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, πού εὐδοκία καὶ χάριτι Θεοῦ, κατέχει τὴν ὀρθή πίστι, εἶναι σὲ θέση νὰ ἀνοίγει στὴν κοινωνία μας τοὺς ὀρίζοντες τῆς ἀληθινῆς ἐλπίδας.

Ὁ σημερινὸς κόσμος ἔχει ἀνάγκη, ὅσο ποτὲ ἄλλοτε, ἀπὸ ἐλπίδα. Δυστυχῶς ὅμως, παρατηρεῖται ἓνας αὐξανόμενος ἀριθμὸς νέων δῆθεν χαρισματικῶν ομάδων, ὅπως οἱ Πεντηκοστιανοὶ καὶ ἀναπαλαιούμενων παγανιστικῶν θρησκειῶν, ὅπως τὰ νεοειδωλολατρικὰ φαινόμενα πού προσφέρουν στὸ σύγχρονο ἄνθρωπο ψεύτικες ἐλπίδες.

Α' ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ

1. Πεντηκοστιανοὶ

α. Τὴν τελευταία δεκαετία τοῦ λήξαντος αἰῶνος τὸ βασικὸ κήρυγμα τῶν Πεντηκο-

στιανῶν ἦταν, ὡς γνωστόν, τὸ «περὶ ἀρπαγῆς τῆς Ἐκκλησίας», τὸ ὁποῖο καὶ λειτουργοῦσε κατὰ τρόπο ἐκβιαστικὸ πρὸς τὰ ταλαίπωρα θύματα τῆς πλάνης. Τὸ ἀναμενόμενο ὅμως δὲν ἐπυσυνέβη καὶ τὸ κίνημα παραμένει ἔκθετο ἀπέναντι στὸ βασικότερο «πεντηκοστιανὸ» δόγμα. Οἱ συνεχεῖς διαψεύσεις τῶν «προφητειῶν» τοὺς τοὺς κατατάσσει στὴν κατηγορία τῶν ψευδοπροφητῶν.

β. Ἡ ἐν Χριστῷ ἀναγέννηση, δὲν εἶναι ἓνας ψυχολογικὸς καὶ συναισθηματικὸς ἐνθουσιασμός, οὔτε ἀκόμη καὶ ἡ ἐξωτερικὴ ἀλλαγὴ τῆς συμπεριφορᾶς. Ἐνεργεῖται μόνον μέσα στὴν Ἐκκλησία, διὰ τῶν Ἀγίων Μυστηρίων καὶ ἐπεκτείνεται στὸν αἰώνιο κόσμος τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

γ. Ὁ βαπτισμένος Ὁρθόδοξος χριστιανὸς εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἀγίας Τριάδος, πού ἔλαβε τὴν δωρεὰ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος διὰ τοῦ μυστηρίου τοῦ Ἀγίου Χρίσματος, μὲ τὴ ζωὴ του μέσα στὴν Ἐκκλησία καὶ μὲ τὸν προσωπικὸ του ἀγώνα διαφυλάττει καὶ ἐπαυξάνει τὴν παρακαταθήκη τῆς Χάριτος.

δ. Οἱ λεγόμενες «ἐμπειρίες» τῶν Πεντηκοστιανῶν ἔχουν καθαρὰ ὑποκειμενικὸ καὶ νοσηρὸ χαρακτήρα, καὶ σ' αὐτὲς ὁδηγοῦνται τὰ θύματα κάτω ἀπὸ ψυχολογικὲς τεχνικὲς ἢ καὶ μὲ τὴ συνέργεια τοῦ δαιμονικοῦ πνεύματος. Οἱ «ἐμπειρίες» αὐτὲς ἔξω ἀπὸ τὸ χῶρο τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, εἶναι νόθες, διότι οἱ Πεντηκοστιανοὶ στεροῦνται τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς καὶ τῆς αὐθεντικῆς Ἀποστολικῆς Διδαχῆς καὶ εἶναι ξένοι πρὸς τὴν παράδοση τῆς θεωτικῆς ἐμπειρίας τῶν Ἀγίων. Οἱ μεθοδεύσεις τῶν Πεντηκοστιανῶν αἰρουν τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν ἀξιολογία τοῦ ἀνθρώπου.

ε. Τò φαινόμενο τῆς «γλωσσολαλίας», ὅπως ἐνεργεῖται στοὺς Πεντηκοστιανούς καὶ τὸ ὁποῖο θεωρεῖται ἀπόδειξη, κατ' αὐτούς, τῆς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὴ ζωὴ τους, ἀποτελεῖ μιὰ νοσηρὴ κατάσταση καὶ δὲν ἔχει καμία σχέση μὲ τὸ χάρισμα τῆς γλωσσολαλίας τῆς πρώτης Ἐκκλησίας.

στ. Οἱ ἀλλεπάλληλες διασπάσεις καὶ οἱ συνεχεῖς μεταβολές τῆς διδασκαλίας στὴν ἴδια ὁμάδα τῶν Πεντηκοστιανῶν μαρτυροῦν γιὰ τὴν ἀπουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὸ ὁποῖο συγκροτεῖ τὴν ἱστορικὴ Ἐκκλησία, τῆς ὁποίας ἡ ἐνότητα ἐκφράζεται ἐν τῷ Ἐπισκόπῳ καὶ τῇ Θεῇ Εὐχαριστίᾳ.

ζ. Καταγγέλλεται ἡ αὐξηση κοινωνικῶν προβλημάτων καὶ ἡ διάλυση οἰκογενειῶν ἐξαιτίας τῆς διείσδυσης καὶ τῆς προσηλυτιστικῆς δράσης τῶν Πεντηκοστιανῶν ποὺ δημιουργοῦν ἀκραῖες συμπεριφορές μέσα στὶς οἰκογένειες, οἱ ὁποῖες ἐνίοτε ὁδηγοῦνται ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης.

η. Τὸ Εὐρωπαϊκὸ Δικαστήριον Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων ἐπεκύρωσε τὴν καταδίκη Πεντηκοστιανῶν ἀπὸ Ἑλληνικὰ δικαστήρια γιὰ προσηλυτισμὸ (ὑπόθεση Δημητρίου Λαρίση καὶ λοιπῶν κατὰ Ἑλλάδος, 24.2.98), γεγονός τὸ ὁποῖο σκοπῖμως ἀποκρύπτεται.

θ. Τὸ Ε.Δ.Α.Δ. ἐπανειλημμένως ἀπεφάνθη, ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς νόμος περὶ προσηλυτισμοῦ i) συνάδει πρὸς τὸ Ἑλληνικὸ Σύνταγμα καὶ ii) δὲν ἀντιβαίνει πρὸς τὸ ἄρθρο 9 τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σύμβασης Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων (περιπτώσεις Δημ. Λαρίση καὶ Κοκκινάκη).

2. Νεοειδωλολατρία

α. Στὰ σύγχρονα ἀρχαιολατρικὰ κινήματα, ὅπως ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὰ κείμενά τους, ὑπερισχύει ὁ εἰδωλολατρικὸς χαρακτήρας καὶ ἡ προσπάθεια ἀναβιώσεως τῆς ἀρχαίας πολυθεϊστικῆς θρησκείας (δωδεκάθεο, ἀρχαῖα μυστήρια, ἀνατολικές καὶ αἰγυπτιακές μυστικιστικὲς θεότητες κ.ἄ.).

β. Διερωτώμεθα πῶς οἱ ἀρχαιολάτρες ἀξιολογοῦν τὸ γεγονός, ὅτι ἡ πολυθεϊστικὴ θρησκεία εἶχε ἀπορριφθεῖ ἀπὸ τοὺς λαμπροτέρους ἐκπροσώπους τῆς ἀρχαιοελληνικῆς διανοήσεως.

γ. Γνώρισμα, κατὰ κανόνα, τῶν νεοειδωλολα-

τρῶν εἶναι ἡ διαστροφή τῶν ἱστορικῶν δεδομένων καὶ τὸ μῖσος πρὸς τὴν Ἐκκλησία. Μὲ τὴν προσπάθεια καὶ τὴν προοπτικὴ τῆς ἀναβιώσεως τῆς ἀρχαίας θρησκείας οὐσιαστικὰ ἐπιχειρεῖται ἡ κατασυκοφάντηση καὶ ἡ ὑποβάθμιση τῆς Ἐκκλησίας στὴν Ἑλληνικὴ κοινωνία.

δ. Ἀπὸ μερίδα ἀρχαιολατρῶν ἐπιχειρεῖται μιὰ «ἀποεβραιοποίηση» τοῦ Χριστιανισμοῦ μὲ σκοπὸ τὴν δῆθεν ἐλληνοποίησίν του, παραχαράσσοντας ἱστορικὰ δεδομένα καὶ υἱοθετώντας ρατσιστικὰ καὶ ἐθνικιστικὰ κριτήρια.

ε. Ἐπιχειρεῖται ἡ ἐκμετάλλευση ἐπετειῶν, ἀκόμη καὶ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων καὶ ἡ χρῆση χώρων καὶ μνημείων ποὺ συνδέονται μὲ τὴν ἔνδοξη ἀρχαία Ἑλληνικὴ ἱστορία, προκειμένου νὰ ὀργανώσουν εἰδωλολατρικὲς τελετές.

στ. Ἀποσιωπᾶται ἢ διαστρέφεται ἡ προσφορά τοῦ Χριστιανισμοῦ στὸν ψυχορραγούντα Ἑλληνισμό ἢ ὁποία συνίσταται στὴν «ἐκκλησιοποίηση» τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ στὴν πρόσληψη, ἀνακαίνιση καὶ διάσωση τῶν εὐγενῶν του στοιχείων.

ζ. Διαπιστώνονται στὰ ἀρχαιολατρικὰ κινήματα πολλές καὶ ποικίλες διαφοροποιήσεις καὶ ἀντιθέσεις σὲ βασικὲς ἀντιλήψεις, ὅπως περὶ Θεοῦ, κόσμου, ἀνθρώπου, ἠθικῆς κ.λπ., κινοῦνται δὲ στὰ πλαίσια τοῦ συγκρητιστικοῦ καὶ ἀποκρυφιστικοῦ πνεύματος τῆς «Νέας Ἐποχῆς».

η. Δὲν δικαιολογεῖται ἡ Ἐκκλησία τῶν ἑκατομμυρίων μαρτύρων νὰ κατηγορεῖται γιὰ βιαιότητες ἀφοῦ βασικὴ τῆς διδασκαλία εἶναι ἡ ἀγάπη. Εἶναι γνωστὸ ὅτι πολλὰ ἀρχαῖα μνημεῖα καταστράφηκαν ἀπὸ φυσικὲς καταστροφές, ἀπὸ βαρβαρικὲς ἐπιδρομές, κρατικὲς πρωτοβουλίες καὶ αἵρετικούς. Ἀντιθέτως ἡ χρῆση καὶ ἡ μετατροπὴ ἀρχαίων μνημείων σὲ χριστιανικοὺς ναοὺς τὰ διεφύλαξαν καὶ τὰ διέσωσαν, ὅπως καὶ τὴν ἀρχαία ἐλληνικὴ γραμματεία.

θ. Ἐπισημάνθηκαν μελανὰ σημεῖα τῆς ἀρχαιοελληνικῆς θρησκείας, τὰ ὁποῖα οἱ νεοειδωλολάτρες συστηματικὰ ἀποκρύπτουν. Τονίσθηκε δηλαδή ὅτι οἱ ἀρχαῖοι θεοὶ ἦσαν ὑποδουλωμένοι σὲ πάθη καὶ διέπρατταν κάθε εἶδους ἀνομίες καὶ αἰσχροτήτες καὶ ἀπαιτοῦσαν βάρβαρες καὶ ἀπαράδεκτες τελετουργίες, ποὺ ἔφθαναν καὶ σὲ

άνθρωποθυσίες. Όλα αυτά τα μελανά σημεία πρέπει να καταστούν γνωστά, ώστε να αισθανθούν οι Έλληνες την πρόπουσα ευγνωμοσύνη προς τὸν Ἰησοῦ Χριστό, ὁ ὁποῖος τοὺς ἀπάλλαξε ἀπὸ ὅλες αὐτὲς τὶς ἀθλιότητες καὶ βαρβαρότητες.

Β. ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

1. Γενικὲς

α. Παράκληση τῶν συνέδρων εἶναι νὰ ἐκδίδονται κάθε χρόνο τὰ Πρακτικά τῶν Συνδιασκέψεων.

β. Εἶναι εὐκταῖον οἱ κατὰ τόπους Μητροπόλεις νὰ συνεργάζονται καὶ νὰ ἐπικοινωνοῦν μὲ τὴ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν Αἱρέσεων γιὰ τὴν χάραξη κοινῆς τακτικῆς στὶς διάφορες προκλήσεις.

γ. Στὴν ἴδια προοπτικὴ τῆς ἐπικοινωνίας εἶναι ἐπίσης εὐκταῖον νὰ ἀποστέλλονται ἀπὸ τὶς Μητροπόλεις κατ' ἔτος σχόλια ἐπὶ τῶν Πορισμάτων τῶν Συνδιασκέψεων, τὰ ὁποῖα θὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψη στὸν κοινὸ σχεδιασμὸ τῆς ποιμαντικῆς ἀντιμετώπισης τοῦ προβλήματος τῶν αἱρέσεων.

δ. Εἶναι ἀνάγκη νὰ καλλιεργηθεῖ θεολογικὸς κηρυκτικὸς λόγος ποὺ θὰ μορφώνει δογματικὴ συνείδηση στὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Ἰδιαίτερη προσοχὴ πρέπει νὰ δοθεῖ στὴν προσέγγιση καὶ κατήχηση τῆς νεολαίας. Πρὸς τὸ σκοπὸ τοῦτο πρέπει νὰ ἐξασφαλιστοῦν ἰδιαίτεροι οἰκονομικοὶ πόροι, σὲ περιφερειακὸ καὶ κεντρικὸ ἐπίπεδο, ποὺ θὰ ἐνισχύουν τὸ νεανικὸ κατηχητικὸ ἔργο.

ε. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐτοιμαστοῦν κατηχητικὰ μαθήματα, γιὰ τὶς αἱρέσεις καὶ ἰδιαίτερα γιὰ τὴ «Νέα Ἐποχὴ» καὶ τὸν ἀποκρυφισμό.

στ. Προτείνεται νὰ καθιερωθεῖ ἐβδομάδα ἐνημερώσεως, ἢ ἐβδομάδα τῶν Πατέρων τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, γιὰ τὶς αἱρέσεις καὶ τὴν παραθρησκεία μὲ παράλληλη ἔκδοση ἔντυπου ὕλικου.

ζ. Προτείνεται νὰ ἀξιοποιηθεῖ ἡ τελευταία σελίδα τοῦ φυλλαδίου «Φωνὴ Κυρίου» ὡς ἀντιαιρετικὴ στήλη.

η. Ἐπειδὴ οἱ ποικίλες παραθρησκευτικὲς ὁμάδες ἐπιδιώκουν μὲ ποικίλους τρόπους, νὰ

ἀποσπᾶσουν ἀναγνώριση ἀπὸ ἐκκλησιαστικὰ πρόσωπα, παρακαλοῦνται, εὐσεβάτως, οἱ Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς, ὅπως ζητοῦν πληροφορίες ἀπὸ τὴν Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν αἱρέσεων, γιὰ τὴν ταυτότητα προσώπων καὶ συλλόγων ἀγνώστων σ' αὐτοὺς.

θ. Εἶναι ἀναγκαῖο νὰ διοργανωθεῖ σὲ κάθε Ἱερὰ Μητρόπολη γραφεῖο ἐνημέρωσης σχετικὰ μὲ τὰ προβλήματα τῶν αἱρέσεων καὶ μὲ στελέχωση μονίμων συνεργατῶν.

ι. Προτείνεται νὰ καθιερωθεῖ ἡ σύγκληση κατ' ἔτος περιφερειακῶν συνεδρίων γιὰ τὴν ἐπεξεργασία τοπικῶν προβλημάτων ποὺ προκύπτουν ἀπὸ τὴν δράση αἱρετικῶν ὁμάδων.

2. Πεντηκοστιανοὶ

α. Στὴν πεντηκοστιανὴ πρόκληση πρέπει νὰ ἀντιτάξουμε τὸ γνήσιο Ὁρθόδοξο ἐκκλησιαστικὸ ἥθος, τὴν ἐνότητά μας μὲ τὸν Ἐπίσκοπο ἐν τῇ Θεῇ Εὐχαριστίᾳ, τὴ ζωὴ τῆς ἐνοριακῆς κοινότητος καὶ τὴν πιστότητα στὴν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας.

β. Εἶναι ἀνάγκη νὰ προβληθεῖ ἡ ὀρθὴ διδασκαλία περὶ Ἀγίου Πνεύματος καὶ ἡ ἀγιοπνευματικὴ ζωὴ τῶν Ἀγίων μας, οἱ ὁποῖοι ἔγιναν κατοικητήριον τοῦ Ἀγίου Πνεύματος. Αὐτοὶ οἱ Ἅγιοι κατέχοντας τὴν γνήσια ἐμπειρία τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, καθίστανται ἀπλανεῖς διδάσκαλοι καὶ καθοδηγητὲς τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς.

γ. Ἡ ἐνημέρωση τῶν Ποιμένων ἀποτελεῖ βασικὴ προϋπόθεση τῆς ὀρθῆς ποιμαντικῆς στὴν ἀντιμετώπιση τῆς πλάνης τῶν Πεντηκοστιανῶν.

3. Νεοειδωλολατρία

α. Παρακαλοῦνται ἡ Τοπικὴ Αὐτοδιοίκηση καὶ οἱ κατὰ τόπους Πολιτιστικοὶ Σύλλογοι, νὰ εἶναι προσεκτικοὶ στὴν παραπλανητικὴ τακτικὴ τῶν ἀρχαιολατρικῶν κινημάτων, ποὺ ἔχουν σκοπὸ τὴν ἀναβίωση ἀρχαιοελληνικῶν τελετῶν.

β. Ἐφιστᾶται ἡ προσοχὴ τῶν κληρικῶν, ὥστε νὰ μὴ συμμετέχουν μὲ ἀγιαστικὲς τελετὲς ἢ μὲ τὴν παρουσίᾳ τους σὲ ἐκδηλώσεις ἔστω καὶ μετριοπαθῶν ἀρχαιολατρῶν ποὺ ἐπιθυμοῦν προσέγγιση, ἀλλὰ ἀποσκοποῦν στὴν παραπλάνηση.

γ. Καλοῦνται οἱ θεολόγοι νὰ μελετήσουν συστηματικότερα τὰ Ἀπολογητικὰ κείμενα τῶν

Πατέρων, για την αξιοποίηση των παρατηρήσεων και αξιολογήσεών τους.

δ. Χρειάζεται προσοχή στον τρόπο αντιδράσεως, καθόσον οι αρχαιολάτρες επιδιώκουν τη δημιουργία έπεισοδίων, για να διασύρουν την Όρθόδοξη Έκκλησία.

ε. Να συνειδητοποιηθεί ή πνευματική και ή ήθικη άνωτερότητα του Χριστιανισμού και να έπισημανθεί ή προσφορά του προς τον Έλληνισμό, τον άνθρωπο και τον πολιτισμό (σεβασμός ανθρώπινου προσώπου, ανθρωπίνων δικαιωμάτων και έλευθεριών, ισότητα των ανθρώπων, θέσεως των γυναικών, δούλων, ανυψώσεως της ήθικης και προαγωγής του πολιτισμού).

στ. Στην έννημέρωση για την αρχαιολατρία να έπισημαίνεται, ότι αυτό δεν είναι φαινόμενο

έλληνικό, αλλά παγκόσμιο και έντάσσεται στο σχέδιο της «Νέας Έποχής» για την αναβίωση των αρχαίων παγανιστικών θρησκειών.

ζ. Η παρουσία της Όρθόδοξης Έκκλησίας στην Οίκουμένη διασώζει και σήμερα την φυσιολογική εξέλιξη και τη ζωντανή παρουσία του Έλληνισμού στην ιστορία.

Τò παρὸν κείμενο έγκρίθηκε από την όλομέλεια της ΙΓ Συνδιασκέψεως κατά την τελευταία της συνεδρία.

Ό Πρόεδρος

† Ό Ζιχνών και Νευροκοπίου ΣΠΥΡΙΔΩΝ

Τά Μέλη

(άκολουθούν ύπογραφές)

